

РЕШЕНИЕ

№ 410

гр. Бургас, 03.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, V ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на дванадесети юли през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Вяра Ив. Камбурова

Членове: Галя В. Белева
Александър Д. Муртев

при участието на секретаря Тания Н. Михова
като разгледа докладваното от Галя В. Белева Въззивно гражданско дело №
20212100500960 по описа за 2021 година

Производството е по чл.258 и сл.от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на „Инвестбанк“ АД, ЕИК 831663282,
със седалище и адрес на управление: гр. София, бул.“България“ № 85, чрез
адв.Йрданка Джамбазова, съдебен адрес: гр.Долна баня, ул.“Илинденско
въстание“ № 10, против Решение № 260362 от 25.02.2021г. по гр.д.№
512/2020 г. по описа на Районен съд – Бургас.

С последното е признато за незаконно и отменено уволнението,
извършено със заповед №230/17.12.2019 г. на изпълнителните директори на
„ИНВЕСТИБАНК“ АД, с която на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 във връзка с чл.
186, чл. 188, т. 3 във връзка с чл. 190, ал. 1, т. 3, 4 и 7 от КТ е наложено
дисциплинарно наказание уволнение и е прекратен трудовия договор на Д. К.
М. с ЕГН *****, адрес: гр. Бургас, ж.к.“Славейков“, бл.1В, вх.1, ет.1,
като последният е възстановен на заеманата преди уволнението длъжност
финансов консултант във Финансов център „Бургас-Стамболов“ към
„ИНВЕСТИБАНК“ АД.

Ответното дружество е осъдено да заплати на Д. К. М., сумата от 960 лв.

за направените по делото разноси.

„ИНВЕСТБАНК“ АД е осъдено да заплати по сметка на Бургаския районен съд държавна такса в размер на 100 лв.

Въззивникът изразява недоволство от постановеното решение и претендира отмяната му, както и постановяване на въззивно решение, с което исковете да бъдат отхвърлени. Претендира разноси.

Изложени са оплаквания, че решението на районния съд е неправилно и необосновано.

Изразява се несъгласие с извода на съда, че уволнението е извършено при нарушение на предварителната закрила по чл.333 КТ, понеже ищецът страдал от исхемична болест на сърцето. Съдът неправилно приел, че от представените писмени доказателства се установява наличието на заболяването исхемична болест на сърцето. Сочи, че пред работодателя са представени болнични листи, издадени в периода 25.04.2018г. до 10.11.2018г. и в нито един от тях не е вписано заболяване „исхемична болест на сърцето“, а диагноза „аортна клапа стеноза“, което заболяване не попада в разпоредбите на Наредба № 5 от 20.02.1987г. Останалите депозирани по делото медицински документи не били представени пред ответното дружество в качеството му на работодател. Счита, че закрилата предвидена в КТ срещу уволнение на служител, страдащ от заболяване, включено в горесцитираната наредба изисква наличие на заболяване към момента на уволнение, и е недопустимо да се въвеждат други условия като например освидетелстване от ТЕЛК. Цитира относима практика.

Твърди се, че в процесния случай, работодателят е оспорил наличието на заболяване към момента на уволнение, поради което в тежест на служителя било да установи, че е страдал от заболяването към връчването на заповедта за уволнение. Обичайно горното се доказвало чрез съдебно-медицинска експертиза, каквато не била поискана от ищеца.

В противоречие със събраните по делото доказателства, съдът приел за категорично установено, че към датата на прекратяване на трудовото правоотношение, М. е страдал от заболяване, сред предвидените в Наредба № 5 от 20.02.1987г. Счита, че задължението на работодателя да преодолее предварителната закрила при уволнение възниква след като бъде уведомен за заболяването на работника. В конкретния случай, още при образуването на дисциплинарното производство срещу М., същият е има възможност уведоми

работодателя за наличие на заболяване и съответно да представи доказателства за това, но не го е сторил.

Твърди, че посоченото в болничните листи заболяване „аортна стеноза“ е общо заболяване и като такова не попада в хипотезите на чл.333 КТ и Наредба № 5 от 20.02.1987г. В подкрепа на становището си цитира решение на Съда на Европейския съюз.

Претендира разноски.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от Д. К. М., чрез адв.Иво Иванов, съдебен адрес: гр.Бургас, ж.к.“Славейков“, бл.126, вх.А, ет.3, офис № 6 и 7. С него жалбата се оспорва като неоснователна.

Според въззивника правилно, на основание събраните доказателства, преценени в съвкупност и в цялост, районният съд е уважил исковите претенции и е отменил обжалваната заповед. Правилно съдът приел, че при дисциплинарно уволнение, работодателят може да уволни служителът само с предварително разрешение на инспекцията по труда, в случай че е налице болест на работника, определена в наредба на министъра на здравеопазването. Безспорно било установено по делото, че ищецът е страдал от исхемична болест на сърцето към момента на прекратяване на трудовото правоотношение, което заболяване попада в обхвата на Наредба № 5. Намира за правилен довода на съда, че в процесния случай работодателят не е поискал информация от М. относно наличието на заболяване, което се ползва от закрилата по чл.333 КТ. Отпускът по болест, ползван от ищеца заради извършена операция и последващи такива, които са известни на работодателя предполагат неговото знание за въпросното заболяване. Счита, че задължение на работодателя е да събере информация от работника дали страда от болест, посочена в наредбата.

Излага подробни съображения относно незаконосъобразността на атакуваната заповед, които преповтарят доводите в исковата молба.

Иска от съда въззивната жалба да бъде оставена без уважение, а решението да бъде потвърдено. Претендира разноски.

В съдебното заседание, проведено пред въззивната инстанция, въззивната страна поддържа становището си, изложено в жалбата /адв. Д. е представила нарочна молба в тази насока/, а въззиваемият, представляван от адв. Иванов поддържа депозирания отговор.

Пред въззивната инстанция не са ангажирани нови доказателства.

По допустимостта на производството въззивната инстанция намира следното: Жалбата е подадена в срок, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, от надлежно упълномощен представител на страна, която има интерес да обжалва решението. Жалбата отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 ГПК. Ето защо въззивният съд приема, че същата е редовна и допустима, поради което следва да я разгледа по същество.

Предявени са искове с правно основание чл.344, ал.1, т.1 и т.2 от КТ.

Ищецът М. твърди, че е работил по безсрочен трудов договор с ответната банка на длъжност „Финансов консултант” във Финансов център Бургас - „Стамболов”. На 17.12.2019г. му била връчена Заповед №230 /17.12.2019г., с която му било наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и трудовото му правоотношение било прекратено.

Изложени са следните основания за незаконосъобразност на заповедта за уволнение:

1/ Ищецът не бил извършил нарушенията на трудовата дисциплина, посочени в заповедта /липса на част от обезпеченията, дължими по договори за кредит, по кредитна експозиция на И. Н. в качеството му на едноличен търговец и земеделски производител/. Констатациите в заповедта, че ищецът не е провел ефективен първоначален и текущ мониторинг, проверки и посещения на обекта с цел установяване действителното съществуване на активите, не отговаряли на действителността.

2/ Правото на работодателя да наложи дисциплинарно наказание било погасено, понеже последната проверка, извършена му от прекия ръководител завършила с протокол от 9.10.2019г., а заповедта за уволнение била връчена на ищеца след изтичането на двумесечния срок от узнаване на нарушенията.

3/ Обясненията, които били поискани от ищеца били за обстоятелства, различни от посочените в заповедта за уволнение. Затова ищецът намира, че не е спазена разпоредбата на чл.193, ал.1 КТ, което е достатъчно основание за отмяна на уволнението.

4/ Не била съобразена разпоредбата на чл.189 КТ, а именно- не било преценено съответствието на наложеното наказание с твърдяните нарушения.

5/ Не била спазена нормата на чл.333, ал.1, т.3 КТ. Заявява, че работодателят не е поискал от него информация за това дали страда от заболяване, поради което се ползва от предварителната закрила по

цитираната норма и предпоставящо изискване на разрешение от Дирекция „Инспекция по труда”. Твърди, че неколkokратно и за продължителни периоди от време е ползвал законоустановен отпуск по болест поради заболяване „Исхемична болест на сърцето”, извършена му била операция, поради което надлежно представял на работодателя болнични листи, което според него предполага знанието на работодателя за наличното заболяване на ищеца. Въпреки това от него не била поискана информация за това заболяване и не било получено разрешение от Инспекцията по труда. Това съставлявало самостоятелно основание за отмяна на заповедта за уволнение.

Моли уволнението му с процесната заповед да бъде признато за незаконно и да бъде отменено, а ищецът да бъде възстановен на заеманата до уволнението длъжност. Претендира разноски. Ангажира доказателства.

Ответникът „Инвестбанк” АД е представил в законоустановения едномесечен срок отговор на исковата молба, с който е оспорил исковите претенции като неоснователни. Оспорва като неверни твърденията в исковата молба, систематизирани в настоящото изложение в т.1-4. Относно оплакването за неспазена предварителна закрила по чл.333, ал.1, т.3 КТ е посочено следното „Оспорвам твърденията, изложени в исковата молба, че е приложима разпоредбата на чл.333, ал.1, т.3 КТ по отношение на ищеца Д.М.. Неоснователно е твърдението, че работодателят на ищеца не е спазил нормата на чл.333, ал.1, т.3 от КТ.”

Моли исковете да бъдат отхвърлени. Представя доказателства. Претендира разноски.

В определението си по чл.140 ГПК районният съд е разпределил правилно доказателствената тежест между страните, като е посочил, че ответната банка следва да установи законосъобразността на наложеното дисциплинарно наказание „Уволнение”, включително спазването на императивните изисквания на чл.193 КТ и чл.333, ал.1, т.3 КТ при издаването на процесната заповед за прекратяване на трудовото правоотношение между страните.

В нарочна молба /л.165 и сл./ „Инвестбанк” АД е изразила несъгласие с вмененото в тежест на работодателя задължение да докаже изпълнението на изискванията на чл.333, ал.1, т.3 КТ. Моли, вместо това да бъде задължен ищецът да докаже, че към момента на прекратяване на ТПО е боледувал от болест, определена в Наредба №5 от 20.02.1987г. на министъра на

здравеопазването за болестите, при които работниците, боледуващи от тях имат особена закрила по чл.333, ал.1 от КТ, както и че е уведомил работодателя си за конкретно заболяване, включено в тази наредба. Заявява, че при постъпването си на работа ищецът е представил медицинско свидетелство, че не страда от заболявания, попадащи в обхвата на Наредба №5/1987г., а при прекратяване на ТПО работодателят е поискал информация от ищеца дали страда от такива заболявания.

С протоколно определение от 3.09.2020г. /л.256, гръб/, районният съд е изменил доклада по делото, като е указал на ищеца, че носи тежестта да докаже, че са налице предпоставките по чл.333, ал.1, т.3 от КТ и по-конкретно, че страда от заболяване, попадащо в Наредба №5/1987г., както и че това обстоятелство е било доведено от него до знанието на работодателя.

Процесуалният представител на ищеца не е възразил срещу изменението на доклада в частта за доказателствената тежест, като е представил решение на ТЕЛК от 5.08.2020г., с което на ищеца е определена 30 % трайно намалена работоспособност за общо заболяване: СП. Високостепенна аортна клапна стеноза. Състояние след аортно клапно протезиране с механично клапна протеза /1.06.2018г./. СН /сърдечна недостатъчност/- 0. Язва на дванадесетопръстника, ремисия. Захарен диабет-ИНЗТ, без КДС.

Първоинстанционният съд е приел писмени доказателства и е разпитал свидетел.

С обжалваното решение районният съд е счел, че исковете са основателни.

За да приеме, че уволнението на ищеца е незаконно, районният съд е приел, че не е изпълнена процедурата по чл.333, ал.1 и ал.2 от КТ.

Въз основана представената по делото медицинска документация съдът е констатирал, че ищецът страда от кардиологично заболяване – нестенозираща коронарна болест, исхемична болест на сърцето. Приел е, че окончателната му диагноза е „високостепенна дегенеративна аортна клапна стеноза, исхемична болест на сърцето, коронарна атеросклероза, дислипидемия; захарен диабет тип II / така епикриза от 27.04.2018 г. на Клиниката по кардиология към УМБАЛ „Света Марина – гр. Варна/. Прие е също, че във връзка с това си заболяване ищецът е бил отпуск по болест в периода от 25.04.2018 г. до 27.05.2018 г., от 30.05.2018 г. до 12.07.2018 г., от

13.07.2018 г. до 11.08.2018 г., от 12.08.2018 г. до 10.09.2018 г., от 11.09.2018 г. до 10.10.2018 г., от 22.10.2018 г. до 10.11.2018 г., т.е в периода от 25.04.2018 г. до 10.11.2018 г., с посочена диагноза аортна /клапна/ стеноза. От представените болнични листи, издадени от Клиниката по кардиология към УМБАЛ „Света Марина – гр. Варна и Медицински център – 1 Поморие, отразени в личната амбулаторна карта на пациента, в която била отразена и диагнозата „исхемична болест на сърцето“, следвал извод, че същите са били представени на работодателя, понеже ищецът отсъствал от работа, поради заболяването си, повече от 6 месеца.

Затова районният съд е счел, че процесното уволнение е извършено при нарушение на предварителната закрила по чл. 333 от КТ, тъй като към датата на уволнението - 17.12.2019 г., ищецът страдал от заболяване, при което се изисква предварително разрешение от Инспекцията по труда и мнението на ТЕЛК, като предпоставка за осъществяване на уволнението. Посочил е, че съгласно чл. 1, т.1 от Наредба № 5 от 20.02.1987 г. Сред болестите, при които работниците, боледуващи от тях, имат особена закрила съгласно чл. 333, ал. 1 от Кодекса на труда са исхемичната болест на сърцето, както и диабетът. Посочил е, че разпоредбите на чл. 333, ал. 1 и ал. 2 от КТ са императивни и с тях е установена част от процедурата по провеждане на предварителната закрила при уволнение по чл. 333, ал. 1 КТ. Посочил е, че за да може работодателят да упражни правомерно правото си за едностранно прекратяване на трудовия договор на основание чл.330, ал. 2, т. 6 от КТ, е необходимо да е поискано и получено разрешение от съответната инспекция по труда, както и да е получено предварително мнение от ТЕЛК и то преди и във връзка с проведеното конкретно уволнение на защитения работник. По делото не било установено това да е сторено. Предвид достигналите до знанието на работодателя болнични листи, било установено заболяването на ищеца, при което и съгласно законът работодателят бил длъжен, като предпоставка за законността на уволнението, да спази процедурата по чл. 333 от КТ. Счел е за неоснователни доводите на ответника, че предвидената процедурата по Наредба №5/1987г. не е приложима по отношение на извършеното уволнение на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 от КТ. Посочил е, че волята на законодателя е този подзаконов нормативен акт да се отнася досежно изчерпателното изброените в чл. 333, ал. 1 от КТ основания за прекратяване на трудовото правоотношение, сред които е и налагането на

дисциплинарно наказание, като е налице пропуск за осъвременяване на Наредбата, приета през 1987 г., със съответните изменения на чл. 333, ал. 1 от КТ, извършени през 1991 г. и 1992 г. Съгласно чл. 1, ал. 2 от Наредбата предприятието събира предварителна информация от работниците, които са определени за уволнение, страдат ли от болести, посочени в ал. 1.

Изложил е доводи, че процедурата, свързана със закрилата по чл. 333, ал. 1, т. 3 КТ е установена с цел да бъдат защитени работниците или служителите, които наистина страдат от съответните заболявания, поради което за нейното прилагане имало значение единствено фактът дали към датата на прекратяване на трудовото правоотношение работникът страда от заболяване, посочено в чл. 1 от Наредбата, което по делото било установява по категоричен начин. Акцентирал е, че практиката допуска само едно изключение от принципа, че закрилата има обективен характер- когато работникът умишлено е въвел в заблуждение работодателя, че не страда от заболяване, за което се предвижда закрила. В случая ответникът не доказал, че при прекратяването на трудовото правоотношение е поискал от ищеца информация дали страда от заболяване предвидено от Наредба № 5. Посочил е още, че обстоятелството, че съгласно карта за предварителен медицински преглед към 31.05.2014 г. ищецът е освидетелстван като клинично здрав, съгласно което може да работи като банков служител, не променят гореизложените изводи за наличието на заболяване към датата на уволнението – 17.12.2019 г., поради което ищецът се ползва със специалната закрила по чл. 333 от КТ.

Затова е отменил уволнението на ищеца като незаконно и го е възстановил на заеманата преди уволнението длъжност.

При извършената служебна проверка в рамките на правомощията по чл.269 ГПК Бургаският окръжен съд приема, че обжалвания съдебен акт е валиден и допустим, а по същество- правилен.

Страните не спорят, че към датата на уволнението с процесната заповед №230 от 17.12.2019г. /л.32 – 36 от делото на РС/, издадена от изпълнителните директори на банката, ищецът /сега въззиваем/ е работил по безсрочно трудово правоотношение в ответната банка на длъжност „Финансов консултант“ във Финансов център „Бургас- Стамболов“. Трудовият му договор е бил сключен на 17.06.2014г. /л.13-17/. При сключването му е представена карта за предварителен медицински преглед /л.167-168/,

съгласно която ищецът не е декларирал, че има хронични заболявания и епилепсия. При прегледа му е установено, че е клинично здрав, а за сърцето е посочено- б.о. /т.е. без отклонения/.

Пред въззивната инстанция спорът е концентриран в това дали работодателят е знаел за заболяването на ищеца- исхемична болест на сърцето и съответно- дали е бил длъжен да поиска предварително разрешение от инспекцията по труда за неговото уволнение.

Основателно е оплакването в жалбата, че неправилно районният съд е приел, че всички представени с исковата молба медицински документи, касаещи здравословното състояние на ищеца, са били известни на ответника. Категоричен извод, че ответникът е бил уведомен за наличие на заболяване на ищеца може да се направи само за заболяването, посочено в болничните листи, които са били представени на работодателя при ползването на отпуск по болест от ищеца в продължение на повече от 6 месеца, в периода от 25.04.2018 г. до 10.11.2018 г. Основателна е и констатацията в жалбата, че посоченото в епикризите заболяване, а именно „аортна стеноза”, не е сред заболяванията, изчерпателно изброени в чл.1, ал.1 от Наредба №5/1987г., при наличието на които служителят се ползва с особената предварителна закрила по чл.333, ал.1, т.3 КТ. Такъв извод не може да бъде направен относно данните за текущите диагнози, съдържащи се в епикризите и вписванията в личната амбулаторна карта на служителя.

Но, следва да се отбележи, че още в исковата си молба ищецът е заявил, че страда от исхемична болест на сърцето, което е заболяване по чл.1, ал.1, т. от цитираната наредба, като е приложил и епикризите и извлеченията от личната си амбулаторна карта. В тях, както правилно е посочил и районният съд, са налице данни за това, че преди уволнението си ищецът е страдал от това заболяване. Налице са данни и за друго заболяване , включено в наредбата- захарен диабет, за което обаче няма твърдения в исковата молба, поради което същото не следва да бъде обсъждано подробно в настоящото изложение. Решението на ТЕЛК също не следва да бъде обсъждано, доколкото същото е издадено месеци след уволнението и констатацията в него за заболяване от захарен диабет, което не е посочено в исковата молба, не следва да бъдат съобразявани.

При наличието на изрични твърдения, ответникът с отговора си не е оспорил наличието на заболяване от ИХБС към момента на налагането на

дисциплинарното наказание „уволнение”, а най-общо е оспорил като неоснователно твърдението на ищеца за неспазена предварителна закрила по чл.333, ал.1, т.3 КТ. Едва с допълнителната молба във връзка с доклада на съда е направил искане ищецът да докаже наличието на заболяване, поради което ищецът се е ползвал с предварителна закрила по чл.333, ал.1 КТ. Това обаче е недопустимо, предвид преклузията за нови възражения, след изтичането на срока за отговор на исковата молба- така чл.133 КТ и липса на възможност за нови такива в разпоредбата на чл.312, ал.2 и чл.315 ГПК. Следва да се отбележи още, че ответникът не е оспорил приложените към исковата молба епикризи и вписвания в личната амбулаторна карта на ищеца, което наред с липсата на своевременно оспорване наличието на заболяване на ищеца от ИХБС, води до извод за неоснователност на оплакването в жалбата, че наличието на заболяване на ищеца преди уволнението, не е установено със съдебно-медицинска експертиза.

Неоснователно е твърдението в жалбата, че работодателят не е твърдял, че е изискал информация от ищеца за наличието на заболяване по Наредбата. Това, както вече беше посочено, е направено с допълнителната молба /л.166 от делото на РС/. Такива доказателства обаче по делото не са ангажирани.

При това положение, въз основа на неоспорените от ответника данни от епикризите /л.36-38/ въззивната инстанция приема, че към датата на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение”, ищецът е страдал от заболяване по Наредба №5/1987г. - исхемична болест на сърцето, и се ползва със закрилата по чл.333, ал.1, т.3 от КТ. По тази причина работодателят е бил длъжен, на основание чл.333, ал.2 КТ, да изиска предварително разрешение на ТЕЛК за неговото уволнение. Задължение на работодателя е, дори в трудовото досие на служителя да не се съдържат данни за влошено здравословно състояние, преди да пристъпи към уволнението, да изиска информация от служителя дали боледува от някое от заболяванията, посочени в Наредба №5/87г. Безпротиворечива е съдебната практика по въпроса, че тази предварителна защита може да отпадне само при бездействие на служителя /в случай, че работодателят е изискал от него информация за наличието на заболяване по наредбата, каквато не е налице настоящата хипотеза/, изричен отказ да предостави информация /също не е налице/ или умишлено затаяване на информация на искането на работодателя да бъде уведомен за здравословното състояние на работника /отново не е налице/. Ето

защо, предявеният от въззиваемия иск с правно основание чл.344, ал.1, т.1 КТ за отмяна на уволнението като незаконно е основателен и следва да се уважи. Понеже вторият иск- по чл.344, ал.1, т.2 е акцесорен и обусловен от изхода на главния иск, същият следва да бъде уважен, още повече, че в жалбата не са изложени никакви оплаквания от страна на въззивника за неправилност и незаконосъобразност на решението в тази му част.

Тъй като изводите на двете съдебни инстанции съвпадат, обжалваното решение на районния съд следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото искането за присъждане на разноси в полза на въззивника е неоснователно и следва да се остави без уважение.

Основателно е искането на въззиваемата страна за присъждане на разноси- чл.78, ал.3 ГПК, съобразно приложения договор и доказателства за плащането им, поради което въззивната страна следва да бъде осъдена да заплати на въззиваемия разноси в размер на 840 лв., представляващи адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от изложеното и на основание чл.271, ал.1, предл.1 ГПК, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260362 от 25.02.2021г. по гр.д.№ 512 по описа за 2020г. на РС- Бургас.

ОСЪЖДА „ИНВЕСТБАНК“ АД да заплати на **Д. К. М.** разноси по в.гр.д. №960/2021г. по описа на Бургаския окръжен съд в размер на 840 лв. с включен ДДС.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на „ИНВЕСТБАНК“ АД за присъждане на деловодни разноси.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния касационен съд в ЕДНОМЕСЕЧЕН срок, считано от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

